

## Απόψεις και Θέσεις

Κ. Διάκος

Δικηγόρος-Νομικός Περιβάλλοντος

Μέλος του Πανελλαδικού Συμβουλίου των Οικολόγων - Πράσινων

Υποψήφιος στην Α' Αθήνας, με τους Οικολόγους Πράσινους

**Φτάνει πια: όχι και τα σύκα σύκα και η σκάφη σκάφη**

**“Ιδιωτικοποιούν τα κέρδη και κοινωνικοποιούν τις ζημιές”**

**Ramone**

Αποσβολωμένοι οι πολίτες στην παρούσα πολιτική συγκυρία βλέπουν και όταν δεν βλέπουν, διαισθάνονται «τα κακά μαντάτα», αδύναμοι πολλές φορές να εξηγήσουν τα γεγονότα και αδύναμοι να αμυνθούν στα σε βάρος τους αποτελέσματα.

Οι εξελίξεις αναμενόμενες από τους οικονομολόγους, οι εντυπώσεις βαρύγδουπες. Η κρίση στην λειτουργία του νεοφιλελεύθερου καπιταλιστικού μοντέλου παγκόσμιας διαχείρισης είναι δεδομένη και ποιοτικά μη αναστρέψιμη ούτε καν σε επικοινωνιακό επίπεδο.

Καιρό τώρα υπέβασκε η κρίση στην διεθνή καπιταλιστική τάξη πραγμάτων. Προπομπός, η άνοδος του πετρελαίου που αποδεδειγμένα δεν είχε σχέση με το κόστος αλλά με την αύξηση του κέρδους σε βάρος της διακίνησης αγαθών στους πολίτες.

Το αποτέλεσμα ήταν η αδυναμία λειτουργίας του χρηματοπιστωτικού συστήματος που συντηρείται από τον αέναο δανειοληπτισμό. Γιατί απλούστατα, η καταναλωτική αδυναμία του πολίτη «φράκαρε» την εγγυητική δυνατότητα του στην συνέπεια της εφαρμογής των δανειοληπτικών όρων. Έτσι, η ίδια η αρχή της άναρχης και αδηφάγας ανταγωνιστικότητας μετακύλυσε το βάρος στα υψηλά επιχειρηματικά συμφέροντα, που διέθεταν μέχρι τώρα την χρηματοπιστωτική ασυλία, λόγω της κάλυψης του κέρδους από την μαζική δανειοληψία των πολιτών. Έτσι, ένα οικοδόμημα που στηριζόταν σε γυάλινα πόδια κατέρρευσε. Και από πού ζήτησε την σωτηρία του; Άκουσον, άκουσον...! Από τον πολίτη και τον φόρο του, καταπατώντας και τις δικές τους αρχές: την αρχή της «όλο και λιγότερης φορολογίας, για να υπάρχει η δυνατότητα αγοραστικής ικανότητας», και τη «μείωση του ρυθμιστικού ρόλου του κράτους, για να λειτουργεί απρόσκοπτα ο ελεύθερος ανταγωνισμός».

Η Αρχή του Ανταγωνισμού αποδείχθηκε ανίκανη να ρυθμίσει, από μόνη της, την οικονομική σχέση προσφοράς και κατανάλωσης.

Οι Αρχές της Ελεύθερης Αγοράς, της Επιλογής και της Ατομικής Αντίδρασης του καταναλωτή στην κερδοσκοπία αποδείχθηκαν ανίσχυρες. Τώρα, δεν διακυβεύεται μόνο το υπερκαταναλωτικό μοντέλο, αλλά ακόμη και αυτή η κάλυψη των άμεσων και βασικών αναγκών του κάθε πολίτη, και μάλιστα σε ένα καταναλωτικό περιβάλλον που επηρεάζει την καταναλωτική κρίση με καταστροφικό τρόπο με επιτρέποντας στην ουσία ευχερή, ήρεμη και ανεπηρέαστη καταναλωτική κρίση σ' αυτόν.

Όμως, φίλοι μου νεοφιλελεύθεροι καπιταλιστές, δεν γίνεται και η πίτα ολόκληρη και ο σκύλος χορτάτος. Όποτε μας βολεύει άκρατος νεοφιλελευθερισμός και όποτε μας βολεύει ρυθμιστική κοινωνική παρέμβαση. Και γιατί όχι στην παιδεία, την υγεία κλπ. που αφορούν άλλους και μάλιστα πιο πολλούς στις κοινωνικές διεργασίες. Διαλέξτε, ή το ένα, ή το άλλο. Γιατί να σωθούν οι επιχειρηματίες του τραπεζικού συστήματος (δηλ. του πιο αντιπαραγωγικού, οικονομικά και κοινωνικά, κομματιού της νεοφιλελεύθερης διαχειριστικής λογικής) και όχι οι φτωχοί πολίτες που επέβαλε η ιδεολογία της κοινωνίας των 2/3; Γιατί να σώζονται οι τραπεζίτες και να είναι αναγκαίο να υπάρχουν άνεργοι για να λειτουργεί η οικονομική μηχανή;

«Φτωχοί, βοηθείστε μας για να μην γίνουμε σαν εσάς»...!

Το 1989 είχαμε την κατάρρευση των «δεδομένων» του σοσιαλισμού. Η έλλειψη ελευθερίας στην κοινωνική δράση, την σκέψη εν ονόματι ενός θεωρητικού και αόρατου σκοπού, που όμως γέννησε τις νομενκλατούρες με πιο εκφυλιστικό τους μοντέλο την σημερινή Κίνα, απέδειξαν το ανεφάρμοστο της απολυτότητας αυτών των ιδεοληψιών.

Και τότε, άρχισαν οι κριτικές στα ανέγγιχτα πεδία του σοσιαλιστικού ιδεολογισμού. Διαπιστώθηκε η καπιταλιστικοποίηση του σοβιετικού μοντέλου (!), η λάθος επιλογή της ιμπεριαλιστικής περικύκλωσης, η μοναδική αλήθεια του ενός κόμματος και η εκ βάθρων επαναποποθέτηση στα σοσιαλιστικά θέσφατα.

Το 2009 με την πρόσφατη κατάρρευση του «δεδομένων» του καπιταλισμού τίποτα δεν θάνατο το ίδιο γι' αυτόν στο μέλλον.

Τώρα, άρχισαν να μιλάνε οι τραπεζίτες και άλλοι «θεολόγοι του νεοφιλελευθερισμού» για απληστία, αδηφαγία και να διαπιστώνουν πόσο πάσχει η επιχειρηματολογία τους στην άρνηση του ρυθμιστικού ρόλου του κράτους ως διαχειριστή των κοινωνικών δρώμενων.

Αν λοιπόν τα σοσιαλιστικά «δεδομένα» κατέρρευσαν το 1989, το 2009 καταρρέουν τα καπιταλιστικά «δεδομένα». Αποτελεσματικές διορθωτικές κινήσεις μπορεί να γίνουν. Λύσεις όμως, που να αποκαθιστούν την σιγουριά της παγκοσμιοποιημένης διαχείρισης, δεν θα βρεθούν, παρά τη ανηλεή προπαγάνδισή του.

Η νέα πραγματικότητα που γεννήθηκε στα τέλη του προηγούμενου αιώνα και στην αρχή του παρόντος με την τεχνολογική εξέλιξη, τη παγκοσμιοποίηση της πληροφορίας, της γνώσης, της όποιας συναλλαγής, απέδειξε την ανεπάρκεια των δύο βασικών μοντέλων κοινωνικής διαχείρισης του 20<sup>ου</sup> αιώνα.

Ήρθε η ώρα της Πράσινης Οικονομικής Πολιτικής. Στην ριζοσπαστική της όμως εφαρμογή και όχι στην διορθωτική επιλογή της για την συντήρηση του συστήματος.

- Αποκεντρωμένη οικονομία,
- περιφερειακότητα παραγωγικών σχέσεων, ακόμα και διασυνοριακά, στα πλαίσια του ίδιου κλίματος και γεωγραφικών όρων,
- Κοινωνικό κράτος που θα ελέγχει τις οικονομικές δραστηριότητες ώστε να λειτουργεί με δικαιοσύνη ο κοινωνικός ιστός και να έχει ισότητα επιλογών στην διαβίωση και την ποιότητα ζωής,
- ιδιωτική πρωτοβουλία με φαντασία, κοινωνική ανταποδοτικότητα και απόλυτο σεβασμό για το Περιβάλλον,
- στροφή στην επενδυτική δραστηριότητα σε επιλογές προστασίας του Περιβάλλοντος:
  - με δημιουργία, κατά συνέπεια νέων θέσεων εργασίας, ενός δικαιώματος που έχει μετατραπεί σε στατιστικό μέγεθος
  - για ριζοσπαστική επιλογή, ενδεικτικά:
    - μοντέλων κατασκευής (με επιλογές βιοκλιματικής εφαρμογής με απεξάρτηση από τα ενεργειοβόρα σημερινά μοντέλα πολυκατοίκησης - με οποιαδήποτε μορφή)
    - και ενεργειακών επιλογών στην κατεύθυνση της ολοένα αυξανόμενης χρήσης Ανανεώσιμων Πηγών Ενέργειας και κυρίως την απεξάρτηση από το ρυπογόνο πετρέλαιο.

**Τίποτε από τα προηγούμενα δεν πρέπει να πάει χαμένο αλλά δεν είμαστε και υποχρεωμένοι να συντηρούμε κάτι που πεθαίνει.**  
***Και αυτό δεν είναι revolution είναι re-evolution.***